

Poština plačana v gotovini.

Cena številki 1 Dinar.

Leto XXIII.

8. jan. i febr. 1927.

Številka 1.—2.

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

Pobožen mesečen list.

Vrejüje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti : Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarem „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

Dari.

Na podporo Marijinoga lista so darüvali sledeči v dinarah :
Grüškovnjak Kata, Žizki 10, Horvat Štefan, Žizki 2·50, N. N. 2 sreberni koroni i eden forintoš (40 Din) Balažic Ana, G. Bistrice 5, Tkalec Marija, G. Bistrica 4, Raj Kata, Črensovci 10, Stanko Martin, Trnje 5, Horvat Treza, Trnje 5, Bojšič Marija, Črensovci 5, Švab, orožnik, Črensovci 6, Zorko Marija 10, Cipot Katarina 2·50, Smej Vilma 2, Jerebic Štefan 2, Horvat N. (Raščice) 1, Slavič Štefan 5, Ambruš Arša 2·50, Glavač Jožef 3, Olaj Štefan 3, Paveo Ivan 2·50, Duh Katalena 2, Vöröš Marija 2, Bernardi Janči 2, Tivadar Agota 2, Grüškovnjak Marija 2, Kar, Marija 2·50, Rous Ana 2, Červik Veronika 2, vsi iz Beltinec. K. F. Krog 10, Ljudevit Jahn, učit. Gor. Gorička p. Dvor. 10, Kolenko Verona Črensovci 10, Kolenko Ferenc Trnje 1, Sobočan Jožef Trnje 1, Petek Treza Trnje 2, Cipot Matjaš Trnje 2, Horvat Marko Trnje 2·50, Fratar Ana Gančani 5, Hranilnica in posojilnica v Črensovcih 750, Jerebic Orša 5, N. N. 5, Jerebic Štefan 4, Jerič Martin 4, Šüklar Jožef 3, vsi iz Gančan. Čenar Magda Raščice 5, Kous Andrej 3, Maučec Ivan 2, Jerebic Jožef 2, iz Gančan. Tibaöth Mila Sr. Bistrica 2·50, Kozar Mihal Satahovci 50, Budim Gabrijel 5, Krapec Gejta Ižakovci 5, Zver Matjaš Ižakovci 5 Din. Sküпно v celom preminočem leti **3059·64 Din.** Več stotin M. Listov smo brezplačno razdelili za to podporo, vnoga sirota je zročila svojega darovnika Mariji v obrambo. To včinimo tüdi mi. Vse vas naj naplača v imeni sirot Bl. D. Marija, dragi darovniki.

Vredništvo.

V VREDNIŠTVI M. LISTA V ČRENSOVCIH se dobijo küpiti : 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din. 75 par ; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din ; 3. Molitvena kniga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov 12 Din. i v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din ; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din. 50 par 15 falatov.

POŠTA.

Š. Sestre, Golnik. Hvala na pozdravi. Naročnino sprejeli. — Ž. J. Rakovnik. Za oba poslano Pozdravljeniva.

Dragim naročnikom!

Neskončna boža Dobrota me je obiskala z velikim betegom, pa niti ne samo z ednim nego z večimi. Mislo sam, da so zadnji v mojem življenji i jako sam želo k Gosposi iti po plačilo. Pa bili so samo peč za mene, v šteroj se je čistila moja dūša, da bo mogla več dobroga i to popolnejšega spraviti sebi i deliti drūgim, posebno tistim, ki so me ne pūstili k Jezusi. Ja nešteto dosta dūš je molilo za mene, naj ostanem še v življenji i njim pomagam. Gda sem za to zvedo, sem s sv. Martinom odgovoro Gosposi: „Če sam potreben tvojami ljūdsvi, ne bojim se trūda.“ Mojo želo po nebesah je premagala, dobre dūše, vaša ljūbezen, ostao sam živ, čakam zdravje i delo za naše časno i vekivečno blaženstvo. Naj bo, kak Gospod žele. Zavolo mojega betega je novemberski i decemberski snopič skleno č. g. Franc Kolenec, bogoslovec v Maribori. Marija njemi povrni trūd. Te gospod je šteo i nadale vrejūvati M. Lista, ali nesam smeo po dūšnoj vesti dobroga mladenca s tem delom obremeniti. To pa zato, ar se mi je tožo, da ma zavolo lanske vojaške slūžbe dosta včenja, ar je meo lani betežne oči, predvsem pa zato, ar se zdaj pripravla za mešniško posvečūvanje. Ne sem ga smeo zdaj s tem delom obremeniti, ar je njegova prva dužnost zdaj, naj se poglobi poleg včenja v Jezušovo dūhovniško Srce, ka po zgledi toga postane dober dūhovnik. V tom ga pomagati je vseh nas dužnost, posebno pa moja. Gda pride do svojega cila, te pa naj li spuni svojo dužnost i dela dosta za svoje domače ljūdstvo.

Mesto g. Kolenca sem si poiskao pomočnika pri vrejūvanji M. Lista preč. g. Kūhar Alojza, plebanoša pri Nedeli. A te po-božen gospod so že dozoreli za nebesa i se v nje preselili ravno na sveti božični den. Mogo sem iskati drūgoga pomočnika mesto prijatla dragoga mi Kūhara. I najšo sem ga v g. Fašlik Ferenci dobro znanom dobrom dūhovniki, plebanoši pri sv. Benediki. Te gospod domi pomagali pri vrejūvanji M. Lista, dokeč sam ne bom mogo. Naj njim nebeska Kraljica obilno povrne ves trūd i vsem našim pisatelom i dopisnikom.

Gda mi je čast to vam dragi naročniki naznaniti, i vsem od Marijine tople ljūbezni preveselo i blaženo noyo leto želeti, Vas prav prisrčno prosim sledeče:

1. Ostanite verni Marijinomi Listi i razširite ga za vsako kat. hišo!

2. Letos bo meo naš kalendar Srca Jezušovoga 25 letnico i bo lepši kak dozday pa vekši, to povejte v vsakoj hiši i pridemte, ka te lepi kalendar dobijo brezplačno, če si naročijo M. List.

Cena M. Lista ostane kak je bila lani: na sküpní naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarom Srca Jezušovoga sküпно štiri dolare.

Marija ostani z nami!

M. Sobota, bolnišnica, 1927. jan. 20. na god sv. Sebeštjana mantrnika.

KLEKL JOŽEF

vp. plebanoš urednik M. Lista.

Svetek očiščenja bl. Device Marije.

„Kda so bili dnevi očiščenja dopunjeni, so prinesli Jezusa v Jeruzalem i so ga postavili pred Gospoda.“
(Luk. 22, 2.)

Marija, mati boža je bila bogata na vseh jakosti i je mela vse, ka je koli dragoga, ljuboga i plemenitoga v življenji, zbrano v svojem srci; zavolo toga Maticerkev sveti Marijine svetke, da nam vsaki njeni svetek pred oči postavi kakšo posebno Marijino jakost i nas k nasledüvanji pobudjavle.

Dneva 2. februara pa obhajamo svetek njenoga očiščüvanja i ž njim občüdujemo njeno prečüdno pokorščino. Marija je bila najčistejša, najnedužnejša devica i vendar ide v tempel, kak druge grešne ženske, poklekne tam pred dühovnika i prosi za sebe i za svoje dete blagoslov.

Kak lepi zgled davle Marija i keliko lepoga nas vči s svojim oponašanjom! O kak srečni bi bili če bi naše misli i naša dela bila takša, kakša so bila Marijina! če bi bila naša vola tüdi tak sklenjena z božov volov, kak je bila njena.

Marija je v tempel prišla i svojega sina Jezusa Bogi darüvala. S tem nam pravi, ka moremo vse, ka mamó na düši i teli Bogi darüvati i v njegovo čast obrnoti. „Ka maš, o človek, pita sv. Paveo, ka nesi dobo od Boga?“ Što ti je dao življenje? Što ti tolikokrat sunce od gor pripela, da lahko delaš i svoje opravke oskrbüješ? Što razprestira noč i kmico nad zemlov, da lahko spiš i počivleš? Što ti je zemlo tak močno vtrdo, da te

varno nosi? Što je zapovedao drevji i trsi, da ti more sad i vino roditi? Što ti je dao pamet i dūšnovest? Što je stvoro tvojo nemrtno dūšo, i što ti je obečao nebesa i po smrti večno življenje? Što drugi kak naš dober Oča nebeski!

I vendar se vnogi tak držijo kak da ne bi bili odvisni od Boga, kak da ne bi od Njega nikaj dobili, kak da bi vse, ka majo, meli sami od sebe i nebi bili dužni Bogi hvale pa časti. Večer idejo spat brezi križanja, zajtra stanejo brez molitvi, kak živina, ki jo majo v štali. Ne mislijo na dobroto božo, ki jim je dala priliko, da si svoje trūdno telo v sladkom spanji okrepijo, ki jih je črez noč obdržala v življenji i jim dala novi den, da morejo naprej urejevati svoje stvari, svoje delo, svoje gospodarstvo. O kelka Boga žaleča nezahvalnost je to? O kelka predrznost, vredna ostre kaštige, šteroj pa tūdi ne bo vujšla!

Kda je pobožni Šimeon prišeo v cerkev i maloga Jezuška v naroče vzeo, ga je takša sladkost prevzela, da je pun veselja proti nebi pogledao i na glas spregovoro: „Zdaj, Gospod! zdaj me pūsti v miri vmreti, ar so moje oči vidile svoje zveličanje.“ Šimeon je v veselji plavao, kda je zagledao bože detece; ka bodo pa občūtili verni slūžabniki boži i Marijini te, kda bodo Boga i Marijo gledali od lica do lica v nepopislivoj nebeskoj lepoti vso večnost!

O moj Bog! daj mi milost stanovitnosti v svojoj slūžbi, da v tvojoj lūbezni živem i vmerjem!

Bogoslav.

Mali greh.

Spisao A. Beltrami. — Poslovenio J. T.

I. Poglavlje.

Dostokrat mamō strašne prečsodke od maloga greha. Tej prečsodki so nam v veliko dūšno škodo. Misleč, da je malenkost, ga včinimo vsakši den i bi lahko pravo vsakšo vōro, ne da bi pomislili na njegovo hūdobijo, žalostne posledice i kaštige, štere nam pripravla pravičnost boža zavolo njega. „Je mali, odpūstlivi greh, — pravimo če ne z rečmi, pa z dejanji — je mala nepopunost, štero lahko operem z blagoslovenov vodov, z znamenjom sv. križa, ali s kratkim zdihlajom. Ne smem biti preveč tenkovesten in strapezljivih! Vej se ga niti ne treba spovedati i mi ne vkradne milošče bože. Eja! Či bi se mogeo varvati vsakše male laži, norčūvanja iz bližnjega, bi mi bilo življenje neznosno.

Vsigdar bi mogoče paziti na sebe. biti kisiloga i mračnoga obraza, nazadnje bi pa ešče postao strapezlivec i zgūbo glavo!“

Tak modrūje dnesden posvetnjak ali sveci so inači modrūvali. Meli so nezmerno sovražtvo do maloga greha. Napovedali so njemi smrten boj i bili pripravleni rajši mreti, kak pa da bi včiniili eden sam prostovoln mali greh. Poslūšajte harmonični koncert njihovih vzklikov, šteri se zdigavlejo proti nebesom v čast i Islavo božo i so popunoma v nasprotji z našim nesramnim obnašanjem. „Rajši se vržem — vzklikne sv. Edmund — na gorečo grmado, kak pa da bi prostovolno včino kakši greh proti svojemi Bogi.“ Drugi vzklik nam zveni na vūha iz cvetočih ligurskih obrežij. Sv. Katarina iz Genove gledajoč sivozeleno ogledalo brezmejnega morja, se zmisli na ognjeno morje, štero zalevle pogūblene v pekli tak, kak voda ribe. Pozdigne svoje misli k Bogi, ki je morje lūbezni, premišlavle dobrote, štere je včino človeki, nato se pa njene misli stavijo pri hūdobiji greha i vsa iz sebe vzklikne: „O moj Bog, pripravljena sam vreči se v ognjeni prepad, da bi se izognila najmenšemi grehi, če bi bilo potrebno, i bi rajši ostala tam na vse veke, kak pa včiniila eden mali greh za svoje oslobojenje.“

Serafinska devica iz Siene, sv. Katarina, po nekom zamaknjenji, v šterom je gledala lepoto dūše ki je v milošči božoj i nesrečo tiste, štero teži greh, piše: „Če bi dūša proti svojoj nesmrtnoj naturi mogla vmreti, bi zadostūvao pogled na eden odpūstlivi greh, da bi jo vmoro.“

Slavni sv. Ignacij Lojolski je pogostoma razlagao svojim vūčenikom: „Što se dosta trūdi za čistost svoje vesti, se more sramūvati pred Bogom tūdi zavolo najmenših grehov, ar zna da tisti, proti šteromi so včinjeni je neskončno popun v svojih lastnostih i zatogavolo terši vsaki mali greh neskončna hūdobija.“

Sv. Alfonz Rodriguez dobro podkovan s temi načeli, napuni samostansko zidovje, gde je živo kak vratar s tov molitvov: „Rajši pretrpim — o Gospod — vse muke peklenške, kak pa da bi včino eden sam mali greh!“ Ta molitev bi mogla najti hvaležen odmev tūdi v vseh drugih dūšah, štere so v istini prepojene z žarom gorečnosti za čast božo.

V zgodovini se srečamo večkrat z globoko mislečimi dūšami, štere so rajši aldūvale svoje zemelško življenje, kakor da bi je odkūpile z ednov lažjov ali z ednim malim grehom. Vsem je poznan dogodek tistoga sveca, šteri je pogostio v svojoj hiši cesarske poslance, ki so ga iskali za morišče. Lepo je ravnao ž njimi, ponūdo njim je hrano i prenočišče. Drugo jūtro, kda so ga pitali

če pozna krščenika, šteri ne živi po postavah cesarstva i je zato obsojen na smrt, je izpovedao brez obotavljanja, da je on sam tisti. Bio je pripravljen včasi iti z njimi na cesarski dvor. Vojaki pa puni zahvalnosti za doblene dobrote, so njemi tanačūvali naj odbeži i so ga zagotavljali, da povejo pri sodnji, da so ga ne mogli najti. Svetec je odločno odklonil njihovo ponūdbu, da ne bi bili prisiljeni lagati i je šo batrivo v mantrništvo.

Tak so modrūvali i delali sveci. Što ma prav svet ali ti junaki, šteri so šli za načeli svetoga evangelija? Mi, ki presojamo stvari v svetlobi denešnjega časa, ali oni, ki so je presojali v nezmotljivoj svetlobi večnosti? Mi, ki s svojim kratkovidnim pogledom vidimo samo zemlo z njenimi nikajvrednimi dobrotami, ali pa oni, ki so z orlovskov zenicov gledali onstranski svet in nesmrtno nebesko veselje?

Na vsa ta pitanja bomo odgovorili v naslednjih poglavjih.
(Dale)

Kak se moremo Mariji priporočati?

Neki mladenec je meo to lepo navado, da se je vsaki den Mariji priporočao i jo z malov molitvicov počastio, sam pa je dūšo z grdimi grehi zamazano meo i je razvūzdano živo. Zgodi si pa, da je mladenec šo neki den v log se sprehajat, pa, ar se je tam dugo mūdo i ne meo nikaj živeža s sebov, ga začne glad vznemirjati. Gleda okoli, kde bi kaj jesti dobo, ovara naednok da se njemi približavle blaga ženska, ki je v grdom i prav nesnajžnom korbli mela obilno lepoga i dobro zreloga sada. Ženska pristopi k mladenci i jemi prijazno ponūdi rekoč: Vzemi i jej. Mladenec pogledne i nazaj stopi, pa pravi: Kak bi mi iz tak nesnajžne posode jesti k téki šlo? Škoda da ste to lepo sadje položili v grdi korbeo. Ženska njemi odgovori: Glej mladenec! ravno tak je s tvojimi preporečili i molitvami. Kak bi je mogla jaz blagosloviti, če prihajajo k meni iz gnjūsne posode, — iz grešnega srca? Kak te morem blagosloviti, če tak, razvūzdano živeš? Iđi, očisti svoje srce, operi dūšo, odpovej se razvūzdanosti, nasledūjmoje jakosti i veselo bom vzela tvoja priporočila i molitve. Izgovorivši te reči je ženska preminola. Mladenec se pa obrne, ide si poišče spovednika, se odkritosrčno spovej, pa se ves pobolša.

Iz te zgodbe se včimo, da se što šče Mariji prav preporečati, more opravlati dvoje: srce vsega greha čisto držati i Marijine jakosti verno nasledūvati.

Svečnica.

Sveti Dūh po Šimeoni
Meč naznanja Ti v Šioni
Mati Jezušova.

Ne odbila — si sprejela
Reč od meča vsa vesela
Mati Jezušova.

V celom žitki meč sedmeri
V srci mela si z ljubezni
Mati Jezušova,

S r č e n.

Pobožnost do presv. Srca Jezušovoga.

Svetniki boži, šteri so z vsem srcom ljubili Boga, so se nikdar nej otrūdili moliti, nikdar so nej pravili pa niti mislili, ka so zadosta pobožni eli ka zadosta ljubijo Boga. Gda so spoznali, kak sladko je ljubiti Boga, kak prijetno je služiti Bogi, te so nej več mirūvali. Spoznali so namreč dobroto, bogastvo, štero je več vredno kak ves svet i to je lūbezen do Boga. Nego svetnikom je nej bilo zadosta pa so spoznali sladkost ljūbezni bože, oni so sklenili, to bogastvo, to spoznano dobroto popolnoma dosegnoti, sklenili so Boga vsikdar bole spoznavati, da bi ga vsakši den, pravo bi vsakšo vōro bole ljubili. Zato so ešče z vekšov gorečnostjov Boga molili i prosili za razsvetljenje, da bi mogli bole spoznati lastnosti bože, da bi se njūvo srce bole vžgalo v lūbezni do Boga. Zato so tej svetniki boži vsakši den premišlevali božo dobroto, božo lūbezen do lūdi, bože usmiljenje, božo svetost i premišlavalali so tūdi ka je človek, kakši siromak je brez Boga, kak nehvaležen je človek dostakrat ljubomi Bogi za telše dobrote, štere dobi ne samo vsakši den, nego vsako vōro i vsako minoto. V takšem premišlavanji je Bog dao sebe spoznati vsakši den bole, i srce tej svetnikov je vsakši den bole gorelo za Boga i oni so presrečni vzklikali: „O Bog, moja ljubezen! O Bog, neskončna dobrota! O Bog, moje vse!“ Zaistino presrečna dūša, štera tak vzklika, štera samo za Boga živi i se je že tū na zemli pogrozila v neskončno lūbezen božo, ar takša dūša ma že na zemli nebesa.

I ti, draga duša, ti delo bože dobrote, ti hčerka bože ljubezni, ali ne želeš tudi ti že na zemli uživati malo nebeske sreče, nebeske radosti? Ali ne želeš spoznati i vzlubiti svojega nebeskoga Oč, tistoga, ki ti je dao začetek življenja, tistoga, ki je tebe lübo prle kak je bio svet, tistoga, ki te je pri sv. krsti vzeo za svoje dete, tistoga ki ti je po svojem namestniki dühovniki doz-daj kazao pot v nebesa, tistoga, ki noč i den skrbi za tebe i je zato zapovedao svojemi angeli, naj bo vsikdar pri tebi, naj te vodi, naj te obvarje vsakše nesreče, najbolje pa greha? Draga duša, znam ka želiš spoznati vsikdar bole svojega nebeskoga do-brotnika, svojega Boga. Da boš pa zaistino Boga mogla spoznavati, zato delaj tak, kak so delali svetniki. Moli stanovitno i kelko moreš, prosi Boga za živo vero, za lübezen do Boga, za razsvetljenje; rada premišluj o Bogi, da boš spoznala, kak Bog lübi nas lüdi, kak lübi tebe, kelko je včino i šče včini za tvojo zemelsko i nebesko srečo. I tak se bo tudi v tvojem srci zbüdila lübezen do Boga, tudi ti, duša boš živela samo za Boga, tudi ti boš, kak svetniki, vsa presrečna vzkliknila: „Bog je neskončna dobrot, Bog je moja lübezen, moje bogastvo i moje vse!“ Resnično, Bog je neskončna dobrot, On je morje lübezni, On je edino i najvekše bogastvo za dušo, štera Njega lübi i se Njemi posveti.

Jezuš Kristuš je pravo: „Prineseo sam ogenj na zemlo i ka ščem če nej to ka naj gori?“ (Luk. 12, 49.) Kakši ogenj je prineseo Jezuš na zemlo? Vsak kristjan zna, ka je to ogenj svete lübezni bože. I Jezuš želej naj te ogenj lübezni raste, naj se širi po vsaj zemli, naj gori močno v vsakšem človeškom srci, da je očisti vsega grešnoga, da bo vsakše človeško srce s čistov lübeznostjov lübilo. Tistoga, ki je te ogenj prineseo na zemlo i tisto Srce, iz šteroga šviga te ogenj svete lübezni. Jeli poznaš ti tisto Srce, iz šteroga se sipavle i šviga te ogenj? O gvišno poznaš. To je Srce, ki je kralj vsej src, to je Srce bože, iz šteroga prihajajo vse milosti, vse dobrote za nas lüdi, to je Srce našega Zveličara, našega Boga. Draga duša, to je Srce, štero te je lübilo i te lübi bole kak tvoj oča ali mati, bole kak vsa tvoja rodbina i bole kak vsi tvoji prijateli, ar to Srce je dalo za tebe vse do zadnje kaplice krvi. Draga duša, i ti ne poznaš toga blagoga Srca, ar če bi je poznala, bi je bole lübila kak je lübiš, če bi ga poznala, bi gvišno Njemi darüvala svoje srce, svojo lübezen i vse svoje življenje, če bi ga poznala, bi goreo tudi v tvojem srci tisti ogenj svete lübezni. I če bi te ogenj bio v tebi, te ne bi mirüvala, te bi se trüdila, da bi širila te ogenj med lüdmi,

te bi širila kraljestvo božega Srca na zemli. Eli želeš nekoliko bole spoznati to bože Srce Jezušovo, eli želiš občütiti, kak sladko je ljubiti Jezüsa, delati za Jezüsa? Če želiš to, čti vseli ti i daj drugim čteti, ka bo letos Marijin list pisao od pobožnosti Srca Jezušovoga. Presv. Srce Jezušovo bo zagvišno bogato poplačalo tvojo dobro volo.

(Nadaljuje)

J. Ž.

Zdrava Marija.

Sveta cerkev nas vsakši den trikrat z zvonenjom opomina, naj mislimo na velko milost včlovečenja Sina Božega i da se zato zahvalim, i pri tom pa tüdi ne pozabimo na prečisto Devico Marijo, štera nam je prinesla to milost, i jo častimo. Zato naj nas ne bo nigdar sram z odkritov glavov i veselim srcem povzdigniti svoje oči proti nebi, gda zvoní „Zdravo Marijo“ ali „Angelsko pozdravljenje. Reči te prelepe molitve so stare, kak naša sveta vera, nego navada opravljati to pobožnost pa šče ne.

Kak je pa nastanola ta pobožnost? Kak znano je rimski papa Urban II. navdüşevao l. 1095 na cerkvenom zbori v Clermonti kršćanstvo za križarsko vojsko v Palestini, da bi rešili sveto deželo iz rok nevernikov. Že drugo leto (1096) je šlo 600.000 vojakov pod Gottfriedom Bouillonskim, vojvodom Lothrinškim proti nevernikom. Od toga časa se je zvonilo po vseh cerkvah zajtra $\frac{1}{2}$ vöre prle kak sunce gor šlo i večer $\frac{1}{2}$ vöre potem ka je zajšlo, da bi ljudstvo molilo za vojake, ki se borijo za vero. Pri teh molitvaj se je posebno zazavala na pomoč Marija Devica. Okoli 130 let sledkar so zapovedali rim. papa, da se tüdi opodne da edno znamenje z zvonom, da bi ljudje molili.

Nego zdaj je ešče ne bilo določeno, ka naj se moli pri tom zvonjenji. To je samo sledkar nastalo. Leta 1300 okoli so rim. papa Janez XXII. zapovedali, da se večer zvoní i da verniki počastijo nebeško Kraljico z tremi Zdrava Marija-mi. I so podelili zato 10 dni odpústka vsakokrat. Na cerkvenom zbori v Vaurensu (Concilio Vaurensi) 1368 leta se je določilo, da se tüdi zajtra pred sunčim vzhodnim i moli tri Zdrave Marije i sveti Oče so podelili 30 dni odpústkov za vsakokrat. I končno leta 1458. ob časi strašne vojne so rim. papa Kalist III. zapovedli, da se tüdi opodne zvoní „Zdravo Marijo.“ Rim. papa Benedikt XIII. so podelili 100 dni odpústkov za vsakokrat in ednok na mesec popuni odpústek če opravimo sv. spoved prejmemo sv. prečiščavanje i molimo kaj po nameni sv. Očeta rim. papo.

Žalostno je da je dosta ljudi sram, posebno pa moške, da bi se odkrili i molili to lepo molitev, štera je prišla z nebes. Po vnoгих krajih pa šče majo to lepo navado da kak hitro zvon vdari, pūstijo vse delo i molijo. Bog je takšo pripravnost z čūdami poplašao.

Bio je bogaboječi mlinar, ki je meo to lepo navado, da kak hitro je zvon vdaro za „Angelsko pozdravljenje“ je pūsto delo. stavo mlin i molo. Ednok večer sta šla dva mala dečka rože nabirat. Te menši se posklezne i spadne v vodo. Ta ga je z velkov silov gnala proti mlini, gde bi ga — mlinsko kolo gvišno raztrgalo. Nego ravno je začalo zvoniti. Mlinar stavi na prvi vdarec zvona mlin i dete je bilo rešeno gotove smrti. Mlinarski detič, ki je to vido, beži povedat mlinari i dete so rešili. Čido je bilo? Triletni sinek mlinarov.

Podoben slučaj se je zgodo 1905 leta v Weitru na Spodnje-Austrijskem. Okrog podne je spadno 4 leta star deček v vodo pri mlini. Njegov 8 let star bratec skoči za njim, da ga reši, ar je voda ne bila globoka, nego močna da je podrla dečka in jiva vlekla skoro 20 metrov daleč. Že sta bila pri mlinskem kolesi i bi gvišno bila raztrgana, ravno te je pa podne začnolo zvoniti. Ar je pa bila ta lepa navada, da so stavili mlin i molili sta bila rešena smrti. Tem podobnih zgodb bi lahko vnoго napisali kak Bog blagoslavla tiste, šteri s tov lepov pobožnostjov Marijo častijo.

Prisega princeze Elizabete.*)

V začetki 19. stoletja je v Rusiji nastanolo katoličansko gibanje. Več vernih Rusov ino Rusinj se je združilo s katoličanskov cerkevjav.

Kneginja (princeza) Elizabeta Galicin je bila rojena leta 1795 v Petrogradi. Ūda je bila stara štiri leta, njoj je mro oča. Njena pobožna mati je po smrti svojega moža postala katoličanka. Leta 1810 je petnajstletnoj hčerki Elizabeti razodela, da je že deset let katoličanka. Elizabeta se je bridko razjokala. Od zdaj naprej je jokala večkrat cele noči, da je bila zagvūšana, da je njena mati včinila velki greh, cela državna postava je prepovedavala najmre prestopiti v katoličansko vero.

Bojala se je, da bi šče njo preobrnola v katoličansko vero. Ta bojazen njoj je ne dala mira ne v noči i ne vudne. Sredi

*) Iz „Kraljestvo božje“ I. C.

noči je gor stanola ino se zaprisegnola, da se ne da zapelati nigdar, da bi vstopila iz svoje vere. Š trepetajočov rokov je zapisala reč prisege, ki naj bi jo čuvala proti morebitnim maternim probam, da bi jo pridobili za katoličansko vero. Štiri leta je ponavljala svojo prisego, vsako zajtro ino večer. Z ednim se je v njej obudilo sovraštvo proti katoličanski veri, posebno proti jezuitom. Jezuitje so meli v Petrogradi veliki zavod v šterom so vzgajali sine najodličnejših ruskih družin.

Bar neso nikoga nagovarjali na katoličanstvo, so se pod vplivom njūvoga zgleda vendar vnogi Rusi pridružili katoličanski cerkvi. Pa le naj sama pripovedava.

Elizabeta: Nekši talijanski dūhovnik me je včio talijanski. Nepričakūvano je zbetažao pa je tūdi mro. Moja mati me je pozvala k sprevodi. Čūtila sam, da sam dužna pokojnomi dobromi vučiteli spoštūvanje ino zahvalnost. Šla sam k sprevodi, da bi se pridružila k sprevodnoj božoj službi v katoličankoj cerkvi. Komaj sam stopila vō s cerkvi, me je nekši znotrašnji glas opominao, da je sovraštvo greh, da ne smem sovražiti katoličanske vere i njenih službenikov. Či je to greh, tak sam odgovorila, te več nesmem nadaljūvati toga, ali morem moliti za jezuite. Od toga trenutka sam začnola istinsko moliti za nje. Vsakši den po prisegi sem molila za jezuite ino se odpovedala vsakšemi sovraštvi.

Poleti smo šli na vesnice. V tihoj samoti mi je Bog vzbūjao globoko lūbezen. Moje falinge so mi vsikdar bile pred očmi. Cele noči sem jokala; med britkim skuzami se mi je večkrat vzbūjajala miseo, da sam velika grešnica i nesam vredna, da bi ležala na mehkoj posteli. Gor sem stanola s poste ino se vrgla na tla. Čūtila sam hrepenenje po pobožnom življenji, bojala sem se istinske pobožnosti ino ostroga svetniškoga življenja. Na konci septembra sam se z materjov povrnola v Petrograd.

Doma sam zvedila, da je edna mojih sestran, štera je bila tak trdokorna v pravoslaviji, postala katoličanka. Ta novica me je tak razčemerila, da se mi pali štelu obūditi sovraštvo proti jezuitom. Ali premagala sam se ino podvojila molitev zanje. Sestrani sem pravla: Če verješ, da je katoličanska vera prava si prav včinila, jaz pa toga nemo nigdar vervala. Ona mi je potrdjavala, da ma prav, mi je ponūjajala nikša pisma. Bila sam tak vznemirjena, da nesam mogla spati. Boža milost me je nagibala, naj dobro premislim. Zagvūšala sam se, da je katoličanska vera prava. Ali moja prisega? Bila je nepremišljena ino grešna; ne smem več ponavlati. Dne 4. okt. 1815 zajtra

sam materi razodela, da ščem postati katoličanka ino se spovedati pri katoličanskem dūhovniku P. Rozareni. Sirota mati je bila genjena. Obe sve jokali.

P. Rozaren me je opominao, ali sam si dobro premislila, ka me čaka, če zve vlada, ka sam včiniła; zgūbila bi premoženje ino življenje. Odgovorila sam, da se vūpam božoj milosti. Dva meseca sledi je zvedo car od mojega prestopa v katoličansko cerkev ino od istih stopajaj vnoge moje rodbine. Dne 2. jan. 1816 so bili pregnani jezuitje iz Petrograda. Bili smo brez dūhovnih voditelov. Komaj za pol leta smo se mogli obrniti k dominikancom, ki so prevzeli dūšno pastirstvo za jezuiti. Med tem je dozorevalo moje pozvanje za redovniški stan. Sveta ne sam nigdar lūbila. Hrepenela sam po samoti ino zatajevanji.

Tak piše knezinja Elizabeta od sebe.

Gor na deset let je mogla čakati, da se njoj je spunila žela po redovniškom stani. Mati jo je ne štela pūstiti pred 30 leti. Na konci leta 1826. je vstopila v samostan sester Presvetoga Srca v Meci na Francuskom. Dne 29. dec. 1828. je napravila slovesne redovniške oblūbe v Rimi. Tam je ostala do leta 1833. gda je bila pozvana kak generalna tajnica na Francuzko. Po tistom je bila zavolo izredne zmožnosti ino jakosti zvoljena za generalno asistentko za Amer'ko. L. 1840 je odišla v Ameriko, da je tam nadzorūvala redovniške hiše Presvetoga Srca.

Bila je zvūnredno močna žena, krepke vole ino velke odločnosti. Po svojoj zvūnrednoj zmožnosti je mela velki vpliv na napredek svoje redovniške družbe. V Ameriki so jo imenūvali „kralico“ ar je bila odločna v nastopi ino deli; znala je voditi ino vladati. Vsigdar je bila pripravljena se bojūvati za čast božo ino za svoj red. V močnom betegi je den pred smrtjov dne 7. dec. 1843. pitala doktora, če bo mrla. Da se je doktor ogibao odgovora je pravla: Ne bojim se smrti, še hrepenem po njoj, če je to boža vola, samo to ščem, ka je boža vola.

Junaške sirote.

Pūšpek Mihael Herbingy je lansko leto v Petrogradi srečao dve sestri siroti, od šterivi je zvedo sledečo pretresljivo zgodbo.

Bilo je v prvom leti ruske boljševiške revolucije. Hodile so šče v šolo; edna je bila stara trinajst let, druga pa štirinajst. Ednok ednoga dneva, gda sta prišle v šolo, njima je dekla prestrašeno povedala, da so očo zgrabili, pa na cesti strelili, mati je

pri je toj zgodbi znorela ino si je vzela življenje. Oča je bio general. Nevolnivi siroti sta spadnole na kolina pred podobov žalostne Matere bože. Potom so kůšnole krvavo čelo mrtve matere ino so se vzele na pot, da poiščejo telo dragoga očo. Nedolžnivi deklici sta v kratkih oblekicaj bežale po varaši.

Prišli sta do kasaren, kama so odpelali telo vmorjenoga očo. Po dugom prizadevanji se njima je posrečilo, da so njima odprli vrata na dvorišče, kde so kopali skůpni grob. Bilo je osem krvavih kůpov golih mrtvecov. Te je ešče bila velka stiska za gvant. Bolševiki so vsakšega mrtveca slekli do nagoga.

Bolševiki so njima pravli: če spoznata svojega očo, ga smeta odnesti kama ščeta.

Poglednole so, kůp mrtvecov je bio strašen, ali njevi srce je bilo še močnejše. Ojunačile sta se ino so začnole pregledovati mrtvece. Pri petom kůpi sta najšle svojega očo. Papa! Da! Pokleknila sta, kůšnila sta roko, čelo. Moč jima je že opešala od iskanja ino žalosti. Probale sta zdigavati telo, iz rok njima je spadnole na tla. Edna je omedlela, drůga je pa pokrivala očovo telo.

Obe sta začnole jokati. To so bile prve skuze, kak sta prišle iz šole ino zvedele strašno novico. S skuzami se priporočita žalostnoj Materi božoj oblůbila sta, da postaneta katoličanki, če poslůhne njevi prošnji. Bile sta protestantske vōre, kak pokojni stariši. V tom časi so menjavali straže. Vojakom so se nevolne deklice pomilile. Pomagali so njima odnesti telo nigdašnjega svojega generala, kamo sta žezele.

Zdaj sta obe katoličanki. Ne ravno vučene, gučita skoro vse eropevske jezike, živita od svojega dela, kak skromni nižjivi uradnici. Junaško prenašata zgůbo svojih staršev, živita pobožno. V gorečnosti za zveličanje důš izvršavata dela kršćanskoga smilenja tůdi proti betežnikom bolševiških drůžin. Ne poznata ne sovraštva ne maščevanja. Vsigdar sta pripravleni s pomočjov božov slůžiti na hasek bližnjemi ino dragoj ruskoj domovini.

Krůh močnih.

Gda so bolševiki predrli pred cerkev Kazanske Bogorodice v Petrogradi, da bi jo zgradili, se je zbrala vnožica vernikov, da bi branila cerkev. Med vnožicov neoboroženov je bila gospa Brusilova, dovica po pokojnom sini znanoga generala Brusilova. Med vnožicov je začnola kričati. Prišli so brezverci, da bi vplenili Kristušovo telo. Vojaki so jo prijeli ino odpelali pred sodišče. Pred bolševiškim sodiščom je ne tajila svojih reči. Znala je dobro,

da-jo čaka smrtna sodba. Mirno je pravila sodnikom: „Vi mi lejko vzemete življenje, ali nemrete mi pa vzeti srčnoga mira, dnes zajtra sam bila pri sv. prečiščavanji.“ Tak si je jemala zgled iz prvih krščanskih stoletij, ki so blaženim s svetim prečiščavanjom junaško mirali za sveto vero.

Sveti Ciril i Metod.*)

Svetiva brata sta bila iz imenitne solunske rodbine. Sv. Metod se je narodo okoli leta 810. Od sv. Cirila pa na podlagi staroslovenskoga življenjepisa zagvüšno znamo, da je bio v februaru leta 869. star 42 leti. Tak se je narodo na konci leta 826 ali v začetki leta 827. Letos smo obslužavali 1100 letnico Cirilovoga rojstva.

Sv. Cirili i Metodi so ponüvali visike časti, ali njeva sta se pred njimi skrivala v samostansko samoto.

Kak je razbita naša Eoropa, tak je tüdi v 9. stoletju trbelo krščanske poglobitve ino znotrašnje prenovitve. Zato sta se sv. brata predvsem potrüdila, da sta se najprle sebe prenovila v Kristusü, da bi mogla oznanjüvati krščanski evangeliom ne samo z rečjov, nego tüdi z zgledom. V krščanskoj gorečnosti za zveličanje človečih düš ino za pokristjanjenje vseh narodov sta premagala tisto bizantinsko vozkosrčnost. Radiva sta bogala prošnji moravskega hercega Ratislava, da sta šla krščansko vero naznanjat Moravanom ino panonskim Slovencom.

Pred drügimi misijonari, tistoga časa sta se odliküvala po dobrom znanji slovanskoga jezika ino po velkoj ljübezni do predragih Slovanov. Bila sta ljübitela preprostoga lüdstva. V ednom deli ino opravili svetih bratov sija düh z prvih krščanskih stoletij, krščanstvo iz časa velikih cerkvenih očakov, gda so bili vzhodni ino zahodni kristjani združeni v ednoj dobroj krščanskoj družini. Ta v tisto veliko krščansko dobo se računajo tüdi voditelji dnešnjega gibanja za krščansko prenovitev vsega človečanstva.

Sv. Ciril ino Metod sta za istino velikiva apoštola krščanske prenovitve ino glasnika kraljestva božega.

Na Moravskom sta delala posebno v okolici denešnjega Velehrada, med panonskimi Slovenci, pri Blatnom jezeri (Balaton) v denešnjem Prekmurji ino v shodnoj Stajerskoj.

*) Iz lista „Kraljestvo Božje“, šteroga toplo priporočamo. Cena 10 Din. Shaja šestkrat na leto. Dobi se v Maribori, glavni trg 7.

Na Moravsko sta prišla leta 863. Leta 867. pa sta se mūdila med panonskimi Slovenci. Na konci tistoga leta sta prišla v Rim, kde je sv. Ciril mro dne 14. febr. 869. star je bio 42 leti, bole je bio zreli na jakosti, kak pa po letih, kak piše Leon XIII. Pokopani je bio v cerkvi sv. Klementa, šteroga svete ostanke je prineso iz Hersona v Rim. Rimljani so ga včasi po njegovoj smrti častili za svetnika. Ešče dnes se najdejo v rimskoj cerkvi sv. Klementa sledovje gorečega češčenja našega apoštola.

Sv. Metod je bio postavljeni za panonskega ino moravskoga nadpūšpeka s posebnim dovoljenjom za razširjanje svete vere med vsemi slovanskimi narodi. Kak nadpūšpek je pretrpo vno go težav ino preganjanja. Mro je leta 885 na Velehradi.

Po njegovoj smrti so bili, njegovi vučeniki pregnani. Po zgledi svojih velikih apoštolov so Cirilovi ino Metodovi vučeniki širili krščansko vero ino slovanske boguslužne knjige med Horvati, Srbi ino Bolgari; odtistec so se tūdi prenesle v Rusijo.

Vzhodni ino zahodni Slovani častijo sv. Cirila ino Metoda kak svojega apoštola.

Jugoslovenski pūšpecje nas v skūpnom pastirskom listi lepo opomiņajo, ka smo dužni spomini naših apoštolov.

Apoštol Paveo je pisao Solunčanom, kak se je vu velkom hrepenenji pobrigao, da bi pogledno njihovo lice; sulunski kristjani so najmre njegova čast ino veselje. Da svetiva brata sta istinsko naša čast ino radost. Zavūpajmo, da bole spoznamo njeva slavna dela in njeva sveto življenje, da mo v dūhi vidli njeva svetniško lice. Častimo svetiva apoštola v dūhi pūšpeka A. M. Slomška da bi se vsi, ki ga častijo kak svojga apoštola, zdrūžili vu veri ino lūbezni sv. Cirila ino Metoda ino vzljūbili edno cerkev Kristusovo: da bi se po prošnji ino zgledi naših apoštolov širilo kralestvo bože na zemli, da bi po zedinjenji vzhodnih kristjanov s katoličanskov cerkvov še lepše zasijala vesoljnost Kristusove cerkve.

F. C.

Po o. Kargu—Vogrin Št.

Skrivnost male Marjetice.

Na Nemškom je živel mala deklica Marjetica. Komaj 12 let je bila stara. Bila je jako vrla i bogavna, tak ka so se njoj vsi čūdivali.

Nikda je ne bila takša. Zajtra je tak žmetno vstanola i čemerila se je na mamu, zakaj jo ne niha duže v toploj posteli.

Zdaj pa tak rada i vesela vstane. Kda se oblači, se ne čemeri kak inda, liki je vsa vesela: I kak rada moli zdaj jūtrašnje molitev!

Što jo vidi, kda ide v šolo ali v cerkev, pravi: To je pa zaistino vrlo i čedno dete. Kak lepo i modro guči, či jo što kaj pita.

Inda je ne bila preveč vrla i pazлива v šoli. Ali zdaj je vsa inačiša. Vučitelca jo ma jako rada. Prle se je dostokrat čemerila zavolo včenja, zdaj se pa tak lepo i rada vči.

Dostokrat je delala svajo ined svojimi pajdašicami, njim kvārila lepo igranje (špilanje). Tūdi nevoščena je rada bila. Zdaj je ščista inačiša. Kama pride, tam je lepo i veselo.

Nikda je Marjetica tūdi rada hodila s pajdašicami, štere so včasi tūdi kaj grdoga gučale. Zavolo toga jo je mogla mama večkrat opominati i karati. Zdaj je pa kak angelec. Čuva se kak kūge pred vsem, ka bi moglo zamazati lepoto njene dūše.

Stariše boga kaj šteč njoj zapovejo. Ednok je bilo senje. Pajdašice so jo prišle zvat, naj ide z njimi, ka do šle gledat ka vse je na placi. Pa mama jo je ne štela pūstiti. Inda bi se Marjetica zavolo kaj takšega drla na vse grlo i se najmenje par dni srdila na mamu. Tūdi zdaj njoj je bilo žmetno, pa ne dugo. Pajdašice so odišle i ona je postala naskori vsa vesela. Nikaj je ne zamerila mami.

Mama se je že večkrat čūdivala, kak je to, ka je postala Marjetica zdaj ščista inačiša. Zdaj jo je pa pitala: „Marjetica, povej mi, kak je to? Vej si pa inda ne bila tak vrla!“ Hčerka se njoj je veselo nasmejala, svoje skrivnosti pa njoj ne povedala.

In ka je bila ta njena skrivnost? To so bile reči: „Jezuš, jaz te mam rada!“ Vnogokrat med dnevom je ponavljala te reči. Kda njoj ne bilo kaj povoli, kda jo je kdo razžalo, kda je kaj trpela, vsikdar je ponavljala v srci: „Jezuš, jaz te mam rada!“
• Zvūn Jezuša nišče ne znao za to njeno skrivnost.

Marjetica je lūbila Jezuša — vej njemi je to sto i stokrat na den povedala — i zato je lūbo Jezuš tūdi njo. Marjetica je znala to i zato je bilo njeno srce vsikdar mirno i puno nebeskoga veselja.

Ščeš meti tūdi ti mir i veselje v svojem srci? — Nasledūj malo Marjetico.

Dühovnikovo maščüvanje.

Najplemenitejša lübezen, štero nam je nebeski Vučenik tak dostakrat oznanüvao, je lübezen do neprijatelov. Ta nam najbolje gotovo odpre bože srce i ma čüdüvito moč, da opere tüdi grehe žalivca i odpüščajočega krščenika. Tisti, ki lübi neprijatela, postane zednim rešiteo sebi i njemi. Na te krščanske navuke, nas spominja sledeča zgodba, ki se je zaistino zgodila v Parizi pred kakšimi 100 leti.

Pred dveri vekše pariške cerkve je hodo že leta i leta vsakši den prosit nevolen siromak, ki je bio že vsem lüdem znam pod imenom „stari Jakob.“ Seo sije navadno na kamene stube pred cerkvov, žalostno je gledao pred sebe, skoro nikaj je ne gučao, samo nemo je migno v zahvalo, či njemi je što kař darüvao. Kda so se cote, v štere je bio oblečeni malo razgrnole, se je zablesketao zlati križec na šinjeki.

V istoj cerkvi je navadno mešüvao nekši mladi dühovnik z imenom Pavlin. Skoro vsikdar, gda je šo v cerkev, je dao tüdi kodiši kakši mali dar. Pavlin je bio z bogate plemenitaške rodbine i se je popunoma posvetio službi Gospodovoj. Vse svoje imanje je ponücao za siromake i betežnike. Ne da bi dühovnika bliže poznao, ga je začno tüdi stari Jakob lübiti i poštüvati.

Ednok je dühovnik zapazo, da kodiša nega več na svojem navadnom mesti. Dühovnik je postao znemirjeni; pozvedo je za njegovo stanüvanje i ga je šo po sv. meši obiskat. Ležao je pod strehov nikše hiže na slami, ves bleđi pa gladen.

„A, Vi ste, dühovni gospod“, zakriči iznenaden, gda zagledne dühovnika. „Jako ste smileni, ka pridete k takšemi zavrženomi človeki, kak sem jaz. Togä ne zaslužim.“ „Ka gučiš Jakob“, njemi odgovori Pavlin, „pa ne veš, ka je dühovnik prijateo nesrečnikov? No, müva sva pa že itak stariva znanca.“

„Oh, gospod, či bi vi znali, koga mate pred sebov, te zaistino ne bi tak gučali z menov. Ne, gospod, ne gučite tak lepo z menov; jaz sam zavrženi človek, prokleti od Boga i lüdi.“

„Od Boga prokleti? Ka ti pride na miseo? Ne guči tak, Jakob! Či si kaj hüdoga včino, obžalüj i spovej se! Bog je samo smilenje i spokornomi grešniki vse odpüsti.“

„Oh ne,“ zaječi betežnik, „meni ne bo odpüsto.“

„Pa zakaj ne? Ka nemaš nikšega obžalüvanja.“

„Či obžalüjem, me pitate,“ pravi Jakob na glas, se zdigne na svojem ležišči i gleda z nadütimi očmi, „či obžalüjem že tresti let i itak bom prokleti.“

Duhovnik proba betežnika potroštati i ga opomina k zavpanji na bože smilenje, pa je bilo vse zaman. Strašna skrivnost je trla njegovo dūšo i dvojnost njemi je branila priznati svojo hūdobijo. Žavolo prijaznoga i krotkoga dūhovnikovoga prigovarjanja se nesrečen Jakob li da pregučati i začne pripovedavati :

„Med krvavov revolucijov na konci preminočega stoletja sem bio nadzornik delavcov na gradi vekše bogate družine. Moji gospodje so bili sama dobrota . . . grof, grofica, njenivi dve hčeri i sin. Njim sem se meo zahvaliti za vse, svojo vzgojo, dobro službo i vesele dni.

Kda se je pa začnola strahovlada revolucijonarov, sem jih izdao.

Vsa družina je bila skrita i jaz sem znao za kraj njūvoga bivanja. Ovado sem jih, ar so bili krvoločni uporniki oblūbili, da jaz dobim njūvo imanje. Vse so zgrabili, obsodili k smrti i vmorili, ostao je samo mali Pavlin, ki je bio ešče premladi.“

Tū je dūhovnika nikaj steplo i mrzeo pot njemi je kapao s čela.

„Oh, gospod“, je nadaljūvao kodiš. O, gospod, to je grozno. Poslušao sem njūvo strašno obsodbo, vido, kak so vse štiri vrgli na kola i jih vlekli na morišče, vido tūdi, kak so njūve glave spadnole pod krvnikovim morilnim mečom. Jaz pa sem zverina i ne človek. Od tistoga časa nemam mira ne pokoja. Jočem i molim za nje. Mam jih zmerom pred očmi. Glejte, tū so, za tem platnom.“

Pri tej rečaj je pokazao s tresočov rokov na pregrinjalo, štero je zakrivalo en del zida.

„Te križ, šteroga vidite pri mojem ležišči,“ nadalūje nesrečnež, „je bio nigda last mojega gospoda, mali zlati križec, šteroga mam vsikdar pri sebi, pa je nosila moja milostivna gospa. O moj Bog, kakša hūdobija, kakša mržnja i kakše obžalūvanje! Častiti gospod, mejte smilenje z menov, ne lūčite me od sebe! Molite za mene, največšega hūdodelnika najbolje nesrečnoga človeka.“

Duhovnik bleđi, kak smrt je nemo klečao pri betežnikovim ležišči. Tak je ostao skoro pol vōre. Potem je mirno stano, se prekrižao i odgrno pregrinjalo z zida. Tū je vido dve fotografiji.

Jakob je to videč na glas zakričao i spadno nazaj na svoje ležišče. Duhovnik je zajokao.

„Jakob“, pravi potem s tresočim se glasom, „ščem ti prinesti od Boga odpūšćanje; ščem poslušati tvojo spoved.“

Pri tej rečaj se je seo poleg postebe i stari Jakob se je spovedao. Gda je vmirajoči kodiš končao, njemi je pravo Pavlin :

„Jakob, lübi Bog ti je odpüsto. Pa to je ešče ne vse, tüdi jaz ti odpüščen, z lübezni do njega. Tisti, štere si spravo v smrt, so bili najmre moj oča, moja mati i mojivi dve sestri.

Betežnikove oči so se zvekšale od začüdenja, odpro je vü-stnice, da bi gučao, pa je šamo jeclao nikaj nerazumljivih reči i spadno znak na svojo slamnico. Dühovnik je stopo bliže — kodiš je bio mrtev. Mro je spokorjeni.

K toj spokoritvi njemi je pomagao tisti dühovnik, šteroga stariše i sestre je on spravo na morišče.

„Nemremo se nad neprijatelom masčüvati hüje, kak či njemi odpüstimo,“ pravi sv. Bernard.

Delo za zedinjenje pravoslavnih z katoličanci*)

Rim. Papa Benedikt XV. so med svetovnov bojnov čisto spoznali, da se vzhodno cerkveno pitanje približava k rešitvi. Zato so leta 1917. ustanovili kongregacijo za vzhodno cerkev, ki naj bi mela višešnje vodstvo vzhodnih katoličancov ino delo za zedinjenje. Predsednik te kongregacije so sami sv. oča, tajnik je kardinal Tacci. Leta 1925. so v kongregaciji postavili poseben ruski odsek; načelnik odseka je kardinal Sincero. Z ednim s tov kongregacijov so Benedikt XV. postavili papeški vzhodni zavod, da bi se v njem mogli dühovniki temeljito izobraziti za apoštolsko delo na krščanskom Vzhodi. Denešnji sv. oča so te zavod prenovili: 15. nov. 1926. se je zavod preselo v nove prostore na trgi pri cerkvi Marije Snežnice. Nove prostore je blagoslovo püšpek M. Herbigny. V prvom predavanji je povedo, da po želi sv. očo nede več predavo kak profesor, ali bo šče ostao kak ravnateo zavoda. Zavod preveč uspešno dela; vödava novine „Orientalia Christiana.“ V tom istom hrami se bo postavo zavod za vzgojo ruskih dühovnikov. (Ruski kolegij.)

V jesen 1926. je v Rimi mro Avrelij Palmieri, velki vučenjak ino spoznavalec krščanskoga Vzhoda, ali nekelko čüdnoga značaja. Leta 1921. je bio profesor vzhodnoga bogoslovja v Zagrebi. Po nekelkih mesecih se je povrno v Rim, kde je bio nastavljeni v zavodi za vzhodne krščenike Evrope.

10. jan. so sv. oča sprijeli zastopnike katoličanskih visikošolcov ino njim posebno toplo pa široko priporočali, naj si prizadevajo, da do bole spoznavali vzhodno cerkev ino mogli delati

*) Kraljestvo božje, 1. št. 1927.

z njimi za delo za cerkveno zjedinjenje; to delo je najprej posebno važno za naš čas.

V Severo talijanskem mestu Bergami je bio septembra 1926 misijonski tečaj. V začetki je govoril nadpüšpek Roncalti, apostolski vizitator v Bolgariji. Opominjal je navzoče naj z lübeznosti obrnejo svoj pogled na kršćanski vzhod, posebno na Slovane; sv. oča sami to žejejo ino izjavlja, da smo katoličanci to dužnost preveč zanemarjali. Nego nigdar ne nosimo ta svojih sebičnih političnih teženj, liki samo Kristušov svetlost ino lübezen; naše delo za Boga bo potem hasnovitejše če mo podpirali njihovo lastno kulturo; v posodo njüve domače kulture, devajmo zaklade čistoga Kristušovoga navuka. Celo pohvalno je omenjal delo slovenskiva Apostola sv. Cirila ino Metoda.

Francija. Francozi so meli vsigdar žive stike z Rusi. Po bolševiškoj revoluciji je v Francijo vnogo ruskih vučenjakov pri bežalo. Pariz je svetovno središče ruskih beguncov. V Parizi so Rusi postavili l. 1925. rusko višišo bogoslovno šolo; tam izhaja jedini ruski bogoslovni znanstveni časopis po imeni „Putj“ ino več drüгих ruskih novin. S katoličanske strani se je v Franciji ustanovilo več podpornih drüštev za Ruse z ednim se dosta dela na cerkveno zjedinjenje.

Pariz. Leta 1922. je bio msgr. Chaptal posvećeni za pomožnoga pariškoga püšpeka s posebnim namenom, da bi skrbo za tühince, predvsem za Ruse. Pod njegovim vodstvom se je postavilo drüštvo za podporo ruskih beguncov. V začetki leta 1925 so napravili liturgićni tjedem za cerkveno zjedinjene. V Parizi izhaja ruski katoličanski mesećnik Vera i Rodbina.

Lille. V tom mestu so dominikanci postavili rusko katoličansko semenišće. Ruskim dijakom so francoski katoličanci pod vodstvom redovnikov postavili malo zavetišće.

V Nici, lepom primorskem varaši ino zdravilišći v Franciji, je bilo vsigdar vekši broj premoćnih Rusov. Se so pribezali tüdi vnogi ruski begunci. L. 1922. so francozki, katoličanci na pomoć beguncom postavili drüštvo „Edinost“. Odbor francuskih gospinj je l. 1922. ustanovo šolo za rusko deco. Sledi se je ustanovila edna sirotišnica za ruske dećke, edna pa za dekllice. 2. ino 7. marca 1926. so napravili tečaj za cerkveno zjedinjenje.

Nemćija ino Austrija. Nemci iz Austrije ino z Nemćije so k risalom leta 1926. v Beći napravili velki shod za cerkveno zjedinjenje. Shod je pozvala ino vodila bećka Leonova drüžba v

zvezi z nemškov Göresovov družbov. Na shodi so zvün Nemcov govorili tudi ruski govorniki.

Berlin je za Parizom najvažnejše središče ruskih beguncov. Za dušno pastirstvo med Rusi je nastavljen prof. Dr. L. Bery. Izdao je mirno ino nepristransko rusko knjižico „Rimska katoličanska cerkev ino pravoslavna Rusija.“ Pravoslavni Rusi so to knjigo prijazno sprijeli. Napravo je ljudi obširni ruski zbornik (z vzhoda). Zbornik je v tiski.

V nemških katoličanskih zavodaj ino samostanaj se brezplačno vzgaja nekelko ruske dece. Nemški redovniki ino redovnice se včijo ruski ino se pripravljajo da do v Rusiji ustanovili svoje zavode, kda de to dovoljeno. V bogoslovnom semenišči v Paderborni so vpelali v šoli ruski ino cerkvenoslovanski jezik.

Beč. Bečka Leonova družba je ustanovila odsek za pitanje cerkvenoga zjedinjenja. Odsek ma namen, predvsem duhovnike pa tudi svecke vernike spoznavati s krščanskim Vzhodom. Prirejao de predavanje ino izdajajo knjige za širjenje te misli. Med širšimi krogi je ustanovljen „Josaphat Verein“ Podoben namen ma mednarodna evharistična zveza, ki izdava časopis „Der eucharistische Völkerbund.“

Belgija. Slavni belgijski kardinal Mercier, vučen ino sveti mož, je med belgijskimi katoličanci zbüdo telko zanimanja, za ruske begunce ino za cerkveno zjedinjenje, da je Belgija v ništérni oziri postala središče dela za krščanski Vzhod. To se je pokazalo posebno pri smrti kardinala Merciera, da so pravoslavni Rusi slavili velikoga kardinala ino so se njemu zavalili za njegovo velikodušno lübezen. Po kardinalovej smrti je vodstvo njegovoga glavnoga podpornoga dela prevzela belgijska katoličanska dijaška zveza, ta zveza vodi podporno akcijo za zdrževanje ruski akademikov. V belgijski samostanaj ino zavodaj se brezplačno vzgaja vekši broj ruski dečkov i deklíc.

Namur. V tom varaši je ruska šola ino zavod sv. Jurja. Šolo i zavod vodi ruski katoličanski duhovnik prelat Sipjagin, nigdašnji gimnazijski profesor.

V namurskoj püšpekiji se zanimanje za krščanski Vzhod, na poseben način širi med katoličanskim lüstvom. V septembri 1926 so se vnogi faraj priredili poljudni tečaj od vzhodne cerkve s katoličanskov mešov vzhodnega obreda ino s poljudnimi predavanji. Pri tej prireditvaj so delale mladeniške organizacije.

V Louvanu, je slavno katoličansko sveučelišče; sküpina visikošolcev je ustanovila društvo „Apostoljstvo za cerkveno zje-

dinjenje“ ki šče podpirati poznavanje vzhodne cerkvi ino delati za cerkveno zjedinjenje.

A m a y. Tū je velki benediktinski samostan, kde de središče benediktincev vzhodnega obreda, ki ščejo po zapovedi sv. očo ponoviti katoličansko vzhodno redovništvo.

Izdajajo mesečnik „Irenikon“.

Beograd. Število katoličanov v glavnom mestu (varaši) naše države se naglo povekšava, ka tam vkūp ido katoličani s cele države. Farno cerkev v Krunski vilici so prezidali i povekšali i so jo 31. oktobra l. 1926. posvetili Křistuši Krali. Poleg cerkvi je dvorana (hiša) za katoličanske prireditve (gūleše). Fara izdaja novine „Glasnik katoličke crkvi“ v Beogradu.

Leta 1924 so se v Beograd naselili francuski katoličanski redovniki asumpcionisti i so zozidali cerkev za javno službo božo; v kratkom bo tam katoličanska fara (Matere bože). Francuske redovnice (nūne) tistoga reda pa so ustanovile zavod i šolo za vzgojo ženske mladine; pri njih se vzgajajo (včijo) srbske deklice z bogših družin (falamj).

Belgrački katoličanski nadškof (hercegpūšpek) P. Rafael Rodič je franciškān. Ž njin so v Beograd prišli njegovi sobratje franciškāni. Lansko leto so zozidali samostan (klošter) i poleg njega kapelico svetoga Antona; to bo tretja katoličanska fara. Zidala se bo nova katoličanska cerkev sv. Antona.

Katoličanski dijaki na beograškem vseučelišči so ustanovili dijaško (akademsko) „Društvo sv. Cirila i Metoda“ štera ma namen, gojiti (včiti) metodiško miseo i delati za zblizanje med katoličanskov i pravoslavnov cerkvov, Ciril metodijska miseo spodbuja dijake, da' tem bole držijo dobro versko življenje, da bi mogli s svojim zgledom kazati tūdi srbskim tivarišom. Eden najbolši članov toga dijaškoga društva je bio Pavel Šuman, ki se je lansko leto ponesrečo v planinaj. Spomini vzornoga pobožnoga dijaka, punoga apoštolske gorečnosti v dūhi sv. Cirila i Metoda, so pod vodstvom belgraške dūhovčine i v navzočnosti apostolskoga nunciija belgraške dijaške orgonizacije priredilo iepo crkveno i društveno slovesnost.

V Beogradi se je večkrat očivesno pokazalo, na kelko izobraženi (vučeni) Srbi cenijo katoličansko cerkev i njeno delo. Nikaj nenavadnoga pa je bila proslava sv. Franciška Asiškega v beograškoj vseučeliškoj dvorani, dneva 10. decembra 1926. Rektor vseučelišča Srb Pavel Popovič i srbski vseučeliški profesor Čorovič sta v družbi katoličanskih govornikov hvalila vrlost i zaslūžek sv. Franciška i njegovoga reda.

Kelko preganjanja je Kristuš pretrpo.

Spomni se mojega siromaštva, pelina i žuča.

Pobožna dūša, s temi rečmi te opomina Kristuš, tvoj Odrešenik, da gda premišlavleš njegovo preprostost i siromaštvo, njegovo velko lūbenzen v bridkom trpljenji za naše grehe; pelin in žuč, to je, vso bridkost njegovoga groznoga trpljenja.

1. Premišlavaj, da je Gospodnomi Bogi premišlavanje njegovoga svetoga trpljenja jako dopadljivo.

Kristuš sam se je prikazao ednok ednomi svojemi svetomi slūžabniki i njemi je pravo:

„Znaj, da mi nemrejo ljudje napraviti nikaj bole dopadljivoga, kak či majo moje rane i bridko trpljenje vsigdar v srci i mišljenji. I sv. Bonaventura pravi, da nega Bogi bole dopadlive daritve za žive i mrtve, da nega pripomočkov, šteri bi delali vekše veselje angelom i vekšo čast presvetoj Trojici, kak či vsaki den premišlavlemo Kristušovo trpljenje.

Ravno to je tūdi Kristuš sam nazvesto sv. Jederti, rekoč: Čiravno je što mlačen v pobožnosti, bo Bog vseedno gledao milostno na njega, či ne zapūsti premišlavanja Kristušovoga trpljenja.

2. Premišlavaj, da si pridobiš s premišlavanjom Kristušovoga trpljenja velko zaslūženje.

Bogaboječi Tavler pripovedava da je Kristuš ednomi svojemi slūžabniki, ki ga je pitao, ka si zaslūži tisti, što njegovo trpljenje pobožno premišlavle, etak odgovoro: Prvič si zaslūži, da se s takšim premišlavanjom očisti svojih grehov. Drūgič vse, ka je zamūdo po nemarnosti, nadomesti zaslūženje mojega trpljenja. Tretjič zadobi moč proti svojim sovražnikom, da ga nemrejo tak nahitroma premagati. Štrtič kelkokrat misli z obžalūvanim srcem na moje trpljenje, telkokrat se ponovi v njem moja milost. Petič. Ne odpovem njemi niti edne prošnje či samo zaistino i kaj pametnoga prosi. Šestič pred njegovov smrtjov njemi dam milost, ka se more dobro na smrt pripraviti. Sedmič na smrtno vōro njemi bom stao na strani, ga bom brano pred sovražniki i ga bom pelao v večno zveličanje.

Zato pravi tūdi sv. Albert Veliki i z njim vred več drūgi, da tisti kršćenik, šteri tūdi samo kratek čas istinsko premišlavle Kristušovo trpljenje, s tem več zaslūži, kak će bi se do krvavoga bičūvao, ali se posto s krūhom i vodov, ali pa vsej 150 psalmov molo.

Ravno to je tudi Kristuš sv. Jederti etak povedao: Či što premisslavle ali molitev ali štenje od bridkoga trpljenja, ma vekše zaslūženje, kak či kaj drugo dela. Kak je ne mogoče, ka tisti šteri z melov dela, ne bi postao beli, ravnotak ne je mogoče, ka tisti šteri premisslavle Kristušovo trpljenje — čeravno mlačno, — ne bi zajeo iz njega nikšega sada.

Gda što kaj čte od bridkoga trpljenja, konči to napravi, da je njegova duša sposobna zadobiti kakši dober sad iz toga.

3. Premisslavaj, da je posebno dobro za vse grešnike premisslavati Kristušovo trpljenje.

Poslušaj i vtisni si v srce to zgodbo: Siromaška duša, ki je bila na tom sveti velka grešnica, se je v strašnoj podobi prikazala, sv. Brigiti. „Jaz sem na poti božje smilenosti. Gda se mi je namreč bližao konec življenja, sem premisslavala od Kristušovoga trpljenja, da je bilo dosta vekše kak moje in da jaz po pravici trpim, ar sem dosta grešila. S tov mislijov sem zadobila spoznanje i žalost, da je Bog mene preveč lūbo, jaz pa njega tak malo. Molila sem: Smiluj se meni Sin prečiste Device zavolo svojega bridkoga trpljenja; vej bi zdaj rada pobogšala svoje življenje če bi imela čas za to.“ I v toj minuti se je vžgala v mojem srci iskrica lūbezni božje, tak ka se mi je Kristušovo življenje videlo bole bridko kak moja lastna smrt. S tov mislijov sem umrla i hūdi dūhovje so mojo dušo postavili pred sodbo božo. Na kričanje hūdi dūhov, da moram biti obsojena v pekeo, je pravo sodnik. „Jaz vidim iskrico božje lūbezni v njenom srci, štera ne vgasne; zato jo obsodim v vice, da se popolnoma očisti.“

Vžgi, o Gospod, vžgi tudi v mojem srci iskrico božje lūbezni, da morem tvoje bridko trpljenje prav pobožno premisslavati. Amen.

4. Premisslavaj, da naj, gda premisslavlemo Kristušovo trpljenje, mislimo tudi na Marijino sočūtje i je premisslavamo.

To je namreč Bogi prav dopadljivo i za nas hasnovito, če Marijine žalosti pogostoma pobožno premisslavlemo, kak nas vči sledeča prigodba. Velki posveten gospod, šteri se že dugo ne spovedao, je naglo zbetežao; sv. Brigiti se je milo i zato je molila za njega. Potem se nje je Kristuš prikazao i jej pravo: „Povej svojemi spovedniki, naj betežnika obišče i ga spovej.“ Gda je spovednik prišo k betežniki, njemi je pravo, da se njemi ne sila spovedati, ka je to že večkrat včino. Drugi den po tem je Kristuš znova velo spovedniki, naj ide k njemi; zdaj je dobo ravno takši odgovor. Tretji den je prišo spovednik pali k betežniki, kak njemi je bilo od Kristuša zapovedano, i njemi je pravo: Kristuš Sin živoga Boga ti dava na znanje, ka maš v sebi sedem hūdobni

duhov, šteri ti branijo, da se svojih grehov ne spoveš, zato delaj hitro pokoro, ar ti Bog ešče biti milostiven. Betežnik njemi odgovori: Kak me moreš tolažiti, da ešče smem vüpati na zveličanje, ar sem pred svetom včino telko grehov? Spovednik pravi: „S prisegov te zagotavljam, da dobiš božo milost z obžalüvanjom i s pokorov; či ravno si ešče dosta vekše grehe napravo“. Betežnik se je začno jokati i pravo: „Ne sam več meo vüpanja, ka bi se lejko zveličao zato ka sam služo hüdomi dühi i celi šestdeset let ne sam bio niti ednok pri sv. prečiščavanji. Zaj se je spovedao, drügi den bio pri sv. prečiščavanji i šesti den po prečiščavanji vmro. Te je pravo Kristuš sv. Brigiti: Te človek je služo ubijavci, to je hüdobnomi dühi, šteroga služabnik je bio; ali pobegno je od njega zavolo obžalüvanja i žalosti nad svojimi grehi; i zdaj je prišo k očiščenji.

Ti bi znabiti pitao: Kak je zaslüžo te človek. da je mogeo obžalüvati svoje grehe, ka je bio tak zapleteni v grehe? I jaz ti odgovarjam: To je napravila prvič moja lübezen i moja smilenost — ki sem do zadnje minute čakao na izpreobrnjenje toga grešnika. Drügič se je to zgodilo po zaslüženji moje Matere; či ravno te človek neje srčno lübo Nje, se njemi je vseedno smilila, gda je mislo na njene srčne bolečine. Zato je ešče v zadnji dnevaj najšo pot zveličanja.

Ali to neje čüdna prigodba da se je grešnik, ki je šestdeset let služo hüdomi dühi, spreobrnno i zveličao, zato ka je z Marijov vred čüto njeno žalost? Zato ubogi grešnik osrči se i ne obvüpaj, nego misli pogostoma na Jezušovo i Marijino trpljenje. Prizadevaj si, da boš čüto njevo žalost, žalost i obžalüvanje nad svojimi grehi i zagvišno znaj, da tüdi pri Bogi zadobiš smilenje, či je zaistino iščeš. Či je pa tvoje srce trdo, prosi Boga naj je omeči. Kristuš je ednok pravo blaženomi Susoni: „Či nemreš s skuznimi očmi premišlavati mojega trpljenja, premišlavaj je z veselim srcom zavolo velkoga haska, ki ga imaš od takšega premišlavanja. Či pa toga nemreš napraviti ne veseli i ne žalosten napravi s sühim srcom meni v čast; s tem mi boš ravnotak služo, kak či bi skuze pretakao.“

Iz vsega toga lahko spoznaš, kak je Bogi dopadljivo i tvojoj düši na hasek, či večkrat premišlavleš, šteš ali pa poslüšaš Kristušovo trpljenje. Zato te prosim, ští naslednja poglavja ne samo, v posti, liki tüdi inda, posebno pa po nedelaj i svetkaj. Tüdi ne bodi s tem zadovolen, da samo po ednok šteš poglavja od bridkoga trpljenja, nego prebiraj je večkrat. Te boš dobro premišlavo celö življenje i trpljenje Kristušovo. Ar či ravno dobro znaš,

ka je Kristuš trpo, se vendar znova spomniš na njega; i tak se omeči tvoje srce k sotrpljeni i pobožnosti. Zraven zmoliš kakšo pobožno molitev i daruješ Kristuši njegovo bridko trpljenje, da se zбриšejo tvoji grehi, i da plačaš svoje duge. Zato je k vsakoj skrivnosti potrebna primerna molitev. Vūpanje, da bo premišlavajoča dūša molitve bcle pobožno molila, gda njeno srce prle s stenjom zbralo, omečilo, se vužgalo k pobožnosti i tak se bole k molitvi pripravilo. Sv. pismo opomina svakoga človeka: „Pred molitvov pripravi svojo dūšo i ne bodi kak človek, ki proba Boga.“ Molitev naj se glasi!

Hvalen bodi Jezus Kristuš, za svoje bridko trpljenje na veke!
O najbolje dobrotlivi Jezus, jaz ščem misliti na tvoje siromaštvo i težave i na bridkost tvojega trpljenja. Zato mi daj pomoč svoje bože milosti, da bom tvoje grozne bolečine z žalostjov premišlavao i prav pobožno častio. Opominaj me i krepčaj, da zavolo tvojega svetoga življenja ne opešam na poti jakosti nego, da se do krvi bojūjem zoper grehe i lūbezni ostanem v tvojoj stanoviten do konca.

Recept za vsakšo rano.

Spominam se, da sam ešče kak mali, na dveraj nekšega staroga frančiškanara vido prikcljeno, že žuto kartico, na šteroj je bio zapisani jako dober recept. Pisali so ga velki dūhovni doktorje i slavni vučenjaki Sv. Bernard i sv. Francišek Saleški.

Znam, da sam te tisti recept prepisao, občūto sam da predpisūje jako dobro vrastvo za vsaki dūševni beteg. Zdaj mi je prišlo na pamet naj te recept pošlem v Marijin list naj ga predstavi svojim naročnikom. Mogoče, ka de komi na velki hasek. Recept se glasi:

Vzemi korenje trdne vere, zeleno listje trdnoga vūpanja, rožo goreče lūbezni, lūbezen globoke poniznosti, lelijo prelepe čistoče, pelin resnoga požalūvanja, kadilo večkratnoga zatajūvanja, drevo trdoga križa. Vse to spleti v edno kito i zveži z koncom samozatajūvanja; potomtoga deni kito v lagev molitvi i jo segrevli v ognji lūbezni. Na to prilejvli vino svete radosti i zdravo vodo treznosti. Nazadnje lagev zapri z mučanjom i ga do zajtra premišlavli. Od te zmesi vzemi vsakše zajtro i večer po edno kavinsko žlico. Što de se toga zdravila redno držao i nūcao posebno zdaj v tom postnom vremeni bo zagvišani ka ostane na dūši jako zdrav.

(Z „Gospa Sinjska“)

Kak se je šatan spovedavao.

Bilo je, pravijo, nekdi med svetom. Nekši dober plebanoš je spovedavao svoje farnike. Skoro vsi so prišli, da spunijo svojo dužnost pogledom na vžemsko spoved. Med tov napetov službov opazi plebanoš, ka vstopi v cerkev nekši čisti, črnkasti neznanec pa se meša med njegove vernike. Bio je očevidno tühinec, ar v ničem neje bio spodoben h krščnikom tistoga kraja. Tühinec neje šteo pokleknoti, nego je več kak edno vöro stoječki čakao, dokeč tūdi na njega pride red, da se spove. Što bi ga pogledno, bi včasi spūsto svoje oči k zemli, pred njegovim obračajočim pogledom. Bio je zadovolen, gledajoči tolIKE grešnike okoli sebe; ali ves nemiren, videči vesele obraze od spovedalnice idočih.

Plebanoš je bio radoveden, pogledom na tühinca, ali ne se je dao zmešati v svojoj službi.

Kda so se vsi spovedali, ovo ti tühinca pri spovedalnici. Plebanoš kak da bi čakao na njega.

— Se želite spovedati? pita plebanoš tühinca.

— Želem! odgovori tühinec s hrapavim glasom.

— Teda, prosim izvolite pokleknoti! jemi pravi plebanoš.

— To ešče dozdej nikdar nesam včino! . . . odgovori tühinec.

Te odgovor je bio spodoben kačjemi sikanji. Plebanoš je mislo, da je človek betežen i nemre pokleknoti, zato ga oprosi, da se bar nagne k rešetki i začne spovedno molitev.

— Nemrem niti to, ar jo nevem, pravi grešnik.

— Pa što ste vi? ga pita plebanoš.

— To, ka me vidite! je bio odgovor.

— Kak se zovete?

— Jaz nemam imena!

— Odkod ste? ga pita dale plebanoš.

— Či vam glih povem, nete znali. Sunce nerazsvetlavle tistoga mesta! odgovori tühinec.

Dober plebanoš je mislo, ka te čūden spokornik prihaja nekdi iz severnih, ledenih krajov, kde noč kralūje nad dūšov i telom. Milo se njemi je tühinec, pa je že naprej čūto vso slast takšega spreobrnenja dūše, za štero boži Zveličar prelejao svojo dragoceno krv.

Ne njemi je prišlo niti na pamet, da opita tühinca, či je krščen, nego ga včasi začne spītavati grehe.

Tühinec je našteo strašne grehe, tolIKO razbojništva, tolIKO nečistih grehov da je plebanoš ves zvūn sebe skričao: Ali ne-

srečen prijateo, či je vse to istina, ka ste mi povedali, bi mogli jezero let živeti i vendar bi komaj meli toliko časa, da izvršite toliko strahote.

— Pa tūdi živem več kak jezero let, odgovori tūhinec i nesam vam ešče niti polovico povedao od vsega toga, ka teži mojo dūšo.

— Povejte mi teda, što ste vi? jemi pravi plebanoš.

— Oh! jaz sam eden od onih, ki so z Luciferom pregrešili.

— Zakaj ti je potem spoved? pita prestrašeno spovednik.

— Potrebūjem jo! odgovori šatan. Opazo sam, da prihajajo k vam vnogi, šterim je dūša obteršena z velikim terhom greha. A kda od vas idejo so vsi tak lehki, veseli, potolaženi i živejo v vūpanji bodoče sreče v nebesaj. Tūdi mene je to pripelalo k vam.

Po kratkom mučanji pravi zburkani dūhovnik:

— Bog odpūsti vsakomi, ki svoje grehe i požalūje. Nam dūhovnikom je dana oblast, da odvežemo vsakomi grehe, ki je požalūje. Tak je dobo tūdi razbojnik na križi odpūščanje . . .

Tūdi te tvoj stopaj je velika milost boža. Ali jaz ti nemrem dati odveze, či mi ne obečaš, da verno izvršiš pokoro, štero ti naložim.

— Pripraven sam, oča, odgovori vrag. Kajkoli hočete, včim: či te me do sodnjega dneva pekli na žerjavici, to me mate, samo me rešite velikih mojih grehov.

Plebanoš genjeni od take priprave, pravi:

— Bog je pun dobrote, neščem ti za pokoro dati to, ka spominaš. Tvoja dobra vola te čisti, či je prava. Naložim ti samo malo pokoro. Skoz leto dni poklekneš trikrat na den, obrnovši se proti vzhodi zmoliš sledeče:

— Stvoriteo i Bog moj! ovo mene nesrečneža pred tvojim Veličanstvom; žao mi je, ka sam Tebe, mojo najvekšo dobroto razžalo; odpūsti mi! Prečista Devica, moli za me!

Vrag je na to zamučao kak nemi.

— Ka je? ga opita dober plebanoš.

— Ka je! odgovori vrag, i gizdavo začne zdigavati glavo; pokora, štero mi nalagaš, je takše poniženje za mene, da jo nemrem sprejeti!

I odide . . . brez odveze.

Kristušova obleka.

Velika je larma na Golgoti. Edni z velikov brekov pogajanje držijo. Drugi svoje bližnje do zemle psūjejo. Farizeuše i pismoznanci gizdavo hodijo semta med šeregom lūstva. Z obrazov se njim smeje radostno čūtenje njihove zadosta včinjene hūdobije. Na njihovo hujškarijo se razdaja kričanje :

— Raspi ga! Raspite izdajalca!

— Le dobro ga pribite ta, na drevo, ar zna ge dolskočiti pa si prebije glavo!

— Naj prejde neistinski mešijaš!

Divji smeh je nasledūvao to preklinjanje . . .

V peklensoj larmi se topo čūjejo vdarci hamroy, šteri so pognali grobjanske cveke skoz Kristušovoga sv. Tela.

I naednok kak da bi odrezali vsaki gut, se je na par minot pretrgnola divja praska, veliko psūvanje s preklinjanjom vred i vsako oko je na edno točko zabilo svoj pogled . . .

Velike križe zdigavlejo v visino . . .

Nekaj malo časa se samo čūje guč hoherov, kak eden ovomi ravnajo, da bi trije križi trdno stali v zemli . . .

Trije raspetniki se pa tam med nebov i zemlov mantrajo.

Zdaj nekše strastno čūtenje zmaga nad dūšami okoli stoječih i kak šūmeča, būr vničeča voda se sūnjavle njim iz vūst psūvanje.

Dūše je odūrnost, srd, brezbožnost dobila v svojo oblast . . .

Pa je tam na križi včlovečeno svestvo, neskončna dobrota i nebeska nedužnost vmirala . . .

Samomi poganskomi, rimskomi stotniki se je preodūrila ta živinska praska, zato je pa šteo rasploditi ōrjajōči šereg s svojimi vojakmi. Ali ne se njemi posrečilo, ar se je šereg proti postavo. Šteo je viditi smrt tistoga, šteroga je ešče pred par dnevami, s hozanov pozdravla.

Od svečamurne strasti odūrjavanja pijano lūstvo niti oblasti ne se je štelu podvrčiti. Nego je na dale pošilalo proti vmirajočemi Kristuši psūvanje svojih zamazanih vūst . . .

Stotnik je goro od čemerov. Ali sprevido je, ka je proti toj divjoj čredi on preslab. Zadovolno se zato s tem da je razširo krog okoli stoječega lūstva so si pa trije legioneri* dolsposeli. Stotnik njim je ta vrgeo nezašito obleko Kristušovo govoreči :

— Vrzite šorš na njega! Ka de nam s tem bole tekeo čas.

Spreglednejo jo. Lepi falat obleke je dolizavezao njihovo pazlivosti i je nje prisilo v začetek metanja šorša.

* Vojaki.

— Afrikan: Lepi falat obleke!
— Fulvij: Resan lepi, vreden takšega velikoga proroka.
— Drus: Velikoga proroka? I što je te veliki prorok?
— Afrikan: Ka pa nesi čūo od njega? On, ki tam v sredi na križi visi. Nemogoče, ka ešče ti nikaj nebi čūo od nazeretskoga Jezusa!

— Drus: Zdaj že razmim, zakaj kriči te šereg: Či... Nesam čūo dozday nikaj. Ve sem komaj preminoče dni prišeo sem v Jeruzalem. Ali včasi, kda smo ga sem sprevaljali se je stavila moja pazlivost na posebnom oponašanji toga človeka. Celo loči se od oniva dva. Zato ne je mogoče, ka bi on bio zločinec!

— Afrikan: Pa tūdi neje zločinec, samo to divje lūdstva ga je za toga vōskričalo. On se je za nekšega Mešijaša, Sina božega imenūvao. Či si Sin boži, stopi s križa! No, ali naprej s kockami, naj vidimo, koga de sreča.

Fulvij je naprej vzeo tri številnate kocke i je včasi gori vrgeo.

— Šest! so skričali vsi trije naednok. Sledūvao je Afrikan. Tūdi pri njem šest.

— No Fulvij, lahko se že posloviva od lepe obleke, — pravi Afrikan. Tak se vidi ka je Drus lūblenec Fortune, bože ženske.

Drus vōvrže kocke. Znova je šest število šume.

— Cumpnija! skričijo vsi trije.

— Afrikan: Probajmo ešče ednok.

— Drus: Nekaj more biti v tom deli. Mogoče, ka raspeti nedovoli, da bi si mi osvojili njegovo obleko.

Počakajmo, da vmerje.

— Fulvij: Ne trbe včasi na to misliti. Vse je samo. slučajnost. Probajmo ešče ednok.

Znova šcregetajo kocke. Tūdi zdaj je meo vsaki samo šesto število. Šatringin strah je obišeo vse tri.

— Drus: Sem pravo, ka raspeti, ali kakša drūga čūidna moč dela to.

Afrikan se naglo vdari po čeli.

— Znam že! Što zna či neje v tom plašči skrita moč nazeretskoga Jezusa. Čūo sem ednoga židova, ka je v vlasaj meo moč. Nini, gledajte na križi, kak se mantra siromak. Nemre stopiti s križa.

Ta vržejo svoje oči na križ i gledajo s smrtjov se borečega Kristuša. Psūvci šče izda kričijo okoli križa. Stotnik s sulicov stoji tam pri križi.

— Drus: Što so oni, ki stojijo pod križom? Kak miren je vsaki izmed njih v svojoj bolečini.

— Afrikan: Tam, tista lepa ženska je mati na križ raspetoga, moški pa, se mi zdi, je njegov vučenik ali brat.

— Fulvij: I vidiš tisto jokajočo žensko tam na zemli pred križom? Prekrasno lepa ženska. Moški so tak samo leteli za njo i igrala se je tudi z njo. Pravijo, ka jo je nazeretski spravo na dobro pot. Zato pa zdaj objokavle njega... Ali ka je to? Kak kmično bo naednok!

Resan! Svetlo sunce se je zavilo v kmične megle, kak da bi vgasno ž njega ogen, kmica je preneglo narasla. Pod zemlov je nastao topi šum. Divji krik začne tihnoti, ljudstvo obdavle strah. Edni že bežijo domo...

Zdaj se razda v zraki oltar, z mokami napunjeni glas:

— Moj Bog! Moj Bog! Zakaj si me zapušto?

— Drus: Čujete! Zdaj ga zapušča... Zdaj probajmo srečo!

Strašen tresk bio je na to odgovor. Pečine so z nezmerno močjov razno pokale. Naednok je zemlo polna kmica zavladała. Glava Kristušova dolipovisne i bele podobe začnejo letati v zraki.

Afrikan i Fulvij od straha skočita s sedišč. Vüha oglühava-joči krik je nastano. Skače, beži vsaki. Strašna grmlenca pretrosi zrak. Sam stotnik se v prsi biječi beži z brega vedno ponavljajoči:

— Zaistino je to b'o Sin Boži!

Naednok prestane nevihta i cela narava kak da bi se pomali jokati začnola... Kmica ešče trpi...

Golgota se je vtišila... Poleg križov nega drugoga, samo ljublena Mati, veren vučen k nazeretskoga Raspetnika i za svojim Meštrom jokajoča Magdalena. Obimnovša drži križ, nebrigavša se s tem, ka Kristušova krv vsa teče na njo...

Tam dale od križa pa eden rimski legionar sedi i neprestano meče kocke... Poleg njega leži Kristušova nezašita obleka. Vedno si računa... Šest... Moja bo obleka... Tüdi jaz postanem boži Sin! Hej, haj! Kocke brnite! Še... Še.. Sest... Šest... Obleka denok moja bo!...

Bogoslav.

Za našo mladino.

V Turini se je pripelala odlična gospoda v cerkev k zdavanji. Cerkev je bila nabita ljudi. Vzemeš ti navzočo mladenko za ženo pita duhovnik? Da odgovori on. — „I ti, pita njo vze-

meš navzočega mladenca za moža?" Ona ne odgovori. Pita jo drugič, tretjič.

„Ne! Odgovori ona, mislila sem, da je dober katoličan, pa sem se zmotila. Kda smo šli na kočijo, se je malo zblatila moja obleka od kola i on je zakleo. Zato ga ne maram.“ Se obrne, ide iz cerkve i domov. I to se je zgodilo pred petimi letmi.

To je odločnost. Kda bomo mi tak odločni proti preklinjanji? Raj nejdj v zakon, kak bi pa mela takšega moža, ki bi preklinjao! Marija, vari nas preklinjanja!

— **Vmrli so** na sveti den vlč. g. Kūhar Alojz pleb. pri Nedeli. Objokali so pobožnoga duhovnika farniki i poznanci. Posebno je žalūvala za njimi deca. Bog daj svetomi moži večno diko, v šteroj naj se spomene z nas vseh Slovencev, posebno svojih farnikov.

— **Zavedni francoski katoličanci.** Znano je, da je na Francoskom sv. Maticerkev morala dosta prestati od razdivjani revolucionarov. Trpljenje i mantrništvo pa rodi nove aldove i poglobi versko osvedočenje. Posebno globoko versko osvedočeni pa so Bretonci, ki prebivlejo na polotoki (polsigeti) pri Atlantskom morji. Nedavno so meli tam velki shod, na šterom so protestirali proti preganjanji Materecerkvi. Vlada je štela na te način preprečiti shod, da je zadnji den odpovedala posebne vlake, šteri bi naj ljūdi na shod pripelali. Pa je ne pomagalo nikaj. Kelko ji je ne moglo na navadne vlake, so šli peški, z biciklinami, z automobili. Nabralo se je do 60 jezero ljūdi. Kda so brezverci, radikalje i socialisti to vidili, so tūdi priredili isti den proti shod. Vendar pa so z največšim trūdom i suprot velke pomoči od oblasti komaj vkūpspravili do 4 jezero poslūšalcov.

— **Holandia i misijoni.** Holandija je mala državica. V njoj prebivle samo dva miljona katoličanov. Pa med temi je jako razvito čutenje za misijone. Znamenje za to je, da na Holandskom majo 39 razločni misijonski listov i 32 misijonski redovnikov i družb ma svoj sedež v Holandiji,

— **Brezverska vzgoja.** Eden metodistični duhovniki je zračunao, da v Združenih državah v Severnoj Ameriki 27 milijon dece brezi veronauka goraste. Svetska oblast v Združenih državah toti jako podpira delo sv. Materecerkvi, zrok leži v tom, da je premalo duhovnikov.

— **Nazaduvanje anglikanske vere.** Znano je, da je ljudstvo v Angliji odpadnolo od sv. Materecerkvi zavolo velkoga pritiska pokvarjeni kralov. Bog je zato naroda ne zapušto; milošče spreobrnjenja so na Angleškom jako pogostne. Dosta spreobrnjenj računa vsako leto Angleška. Dokaz za to je, da so voditelje anglikanske vere na ednom sestanki v Newcastle — ugotovili, da je na prostori, kde je prle 50 anglikanskih duhovnikov bilo, zadosta zdaj samo 9, ar se je dosta ljudi povrnolo nazaj v katoličanstvo.

— **Vučene laži.** Brezverski modrijaš je se najbolje bojijo jezuitov. Jezuitje so duhovniška družba, štera posebno goji vučenost i znanstvo, i mora vsaka kotriža približno 20 let študirati zvün ljudske šole. V jezuitje se je zaletelo nedavno nekši Zalovich, profesor na visikoj šoli v Budapešti. V ednom listi piše: „Že 1520 leta so šteli prekopati voski pojas sūhe zemle Panama i tak zvezati Atlansko morje s Tihim oceanom. Tistokrat pa so jezuitje načrt (plam) preprečili rekši: nikša človeča roka nesmi delo bože Previdnosti bogšati, ar je zapisano: Ka je Bog zvezao, to naj človek ne loči.“ Modrijaš pa je meo mačka i se njemi je napad ne posrečo. Jezuitje so l. 1520 ne mogli nikaj preprečiti, ar je njihov red bio komaj l. 1540 nastavljeni.

— **Znamenje zmage.** V Indiji pri poganaj je navada, da svoje bolvane častijo s plesom, šteroga navadno vodijo dekle. Se to nekše vrste redovnice. V znamenje svojega pozvanja si dajo na čelo tetovirati (namalati) čarno hišo. Spodobno si spreobrnjene kršćenice dajo tetovirati na čelo križ, namenje Kristušove zmage nad peklenškov močjov.

— **Hüdodelstvo med božov službov.** V Nantesi na Francoskom je Rišo kanonik ravno začno mešo v cerkvi sv. Klementa, kda se je skoz med popevajočimi verniki rivao eden mladi človik proti oltari. Ljudje so niti oddaleč ne somlili, da ma slabo nakanjenje. Kda je prišeo blüzi oltara je potegno nož i trikrat smekno duhovnika, starčeka, šteri je nikomi niti vlasa ne zmrso. Tri teške rane je zadobo nedužen mešnik i so ga morali odpelati v bolnico, kde so njemi posvetili vso skrbilivost i je vüpanje, da ozdravi. Hüdodelec je komunist i brezi zroka, z gologa sovraštva napravto to zverinsko delo.

— **Vsikdar mlada** je Kristušova cerkev na zemli i vsikdar ešče mä tisto velko privlačno moč kak v prvi časaj kršćanstva. Lepi vzgled ar je to nova meša ednoga prvešnjega generala. Na Bavarskom je v varaši Tölz meo novo mešo 70 let star franciškanski barat, šteri je prle bio general. Pri njegovoj meši je bilo navzoči, dosta visiki oficirov i plemenitašov, ar je imenuvani po svojoj rodovini baron.

— **Novo spreobnjenje.** Chesterton je znameniti angleški pisateor Njegova žena je tüdi pisateljica, posebno pa se je skazala gorečo na polj dela kršćanske ljübezni do bližnjega. Mož je dober katoličan, žena pa anglikanske vere. V novejšem časi pa se je spreobrnola i postala katoličanka.

Hvaljen Jezus!

Pozdrav: „Hvaljen Jezus!“ je najlepši pozdrav in najlepša hvalnica v nebesih in na zemlji. Pobožna kmetica se je približala dnevi svoje smrti; že dolgo časa se je sprijaznila s to svojo prijateljico; bila je že precej stara in je mnogo morala pretrpeti v svojem življenju. Njeni spovednik je stal pri njeni smrtni postelji in jo tolažil z nebeškim veseljem, ki ga bo že skoraj vživala v nebesih. Umirajoča je bila popolnoma mirna in vdana v božjo voljo; ni se bala stopiti v večnost, ker je ljubila Boga in ves čas le Njemu služila. Ni se bala sodbe, ker se je vedno potrudila izvrševati voljo sodnikovo in je tako tudi smela upati na Njegovo usmiljenje. „Samo eno mi je še pri srcu“ je rekla v svoji priprostosti. „Kadar bom prišla v nebesa in bom stopila pred Boga, kaj naj mu povem jaz priprosta, neučena žena? Ne bom našla besede, s katero bi pozdravila svojega Gospoda in Boga!“ — Njen spovednik, ki je bil učen, toda obenem tudi priprost in svet mož, ji odgovori na to: „Bodite popolnoma brez skrbi; kadar se boste prikazali pred večnim prestolom božjim v nebesih, recite samo: „Hvaljen Jezus!“ in ves nebeški zbor vam bo odgovoril: „Na vekomaj — na vekomaj!“

Papež Sikst V. je leta 1587. odredil da bi se kristjani s tem pozdravom pozdravljali; in da bi jih k temu bolj izpodbudil je podelil 100 dni odpustka tistemu, ki s tem pozdravom pozdravlja in enako tudi tistemu ki ozdravlja.

„Fantič le gori stani.“

Kak so penezi za te svet vse, — sveta vladar — tak je milost boža za večnost vse. Kak brez penez tü nemreš shajati, tak brez milosti bože tam nemreš obstati. Da ti šče natančnejše povem: Milost boža je kak nam evangelij pravi tisto gostüvanjsko oblačilo, štero more meti vsakši, što šče sestti za sto k nebeskomi gostüvanji. Što ga nema, ga vržejo vö v kmico, gde je jok i škripanje z zobmi, — najstrašnejši prepad . . .

Eli že zdaj malo znaš, ka je milost boža i kelko je vredna? Eli se kaj brigaš za to, či jo maš? . . . Milost božo meti — to je za vsakoga človeka najbolje skrbeti! Kak so penezi na sveti pogoj življenja, tak je milost boža pogoj večnoga življenja. Što v milosti boži žive, te je bogat, te je srečen, te je varen, — naj pride karkoli. Či pride smrt i njemi pomiga: Odi za menov! Včasi brez odlašanja, te trenutek! — Človik, ki ma milost božo, pravi! Dožbro! Zakaj pa ne? Ve mam peneze za pot pripravlene. Nebesko vstopnico mam v roki. Ide, se oglasi pri sv. Petri, šteri njemi na stežaj odpre dveri,

Što pa milosti bože nema, — či smrt pride, ka napravi? Ka bo pravo, kama se dene? Strah i groza!! Gde so penezi, gde vstopnica za nebesa? Nega je? Gde jo iskati? Prekesno! Pred njim zija prepad, strašen prepad . . . Eli poznaš te prepad? Poznati ga moreš! . . .

O dečki moji, što žive brez milosti bože, što žive v smrtnom grehi, te stoji, te pleše i skače nad prepadom. Či se vtrgne eli podere, si v prepadi, iz šteroga ne prideš več vö.

Dečki moji, poslušajte i ne pozabite: Življenje v milosti božoj je služba boža, življenje v smrtnom grehi, pa je služba vraga. Či boš služö vragi, misliš, ka de ti te Bog plačüvao? Življenje v milosti božoj je življenje za nebesa; življenje v smrtnom grehi pa je življenje za pekeo.

Eli bi siti želo iti s toga sveta brezi svatovskega oblačila v smrtnom grehi? Či pa ne želiš v smrtnom grehi mreti, ne smeš v njem živeti! O, kak nevarno je živeti samo eden den, spati samo edno noč v takšem stani! Eli ne veš, da či maš smrten greh, ka si z Bogom navskriž, ka se Bog na tebe srdi? Kak moreš v takšem stani mirno i zadovolno živeti, Kdä se zbirajo oblaki božega srda ober tvoje glave? Ka pa či vdari strela znjih v tebe? . . . Eli se čütiš, ka maš kačo na prsaj, štera te lejko vsaki hip pikne? . . . Kak moreš biti miren? O, jaz bi trepetao i ne bi bio miren prle, dokeč te kače ne bujem, dokeč Boga ne potolažim i se žnjim sprijaznim . . . Ti pa živeš znabiti cele dneve, tjedne, mesece v smrtnom grehi, — pa si s toga nikaj ne napraviš. Šče na pamet ti ne pride. To ti je deveta briga. Samo, ka maž dosta jesti pa piti! Zadovolno ješ i piješ, veselo kadiš, merno spiš, füčkaš, spevleš, se smeješ, skačeš — nad prepadom . . .

Eli sam ne pravo že prle, ka je življenje ništernih dečkov nepretrgana veriga samih grehov? Ednok, dvakrat, znabiti ide k spovedi. Znabiti pa šče ednok ne, zato, ka njemi to nikaj ne diši. Kak se zmrznjeni človek boji mrzle vode, tak se boji ništerni grešnik spovedi i spovednice. Tam se düše koplejo, perejo, čistijo. Što lübi čistost te se je nikaj ne boji: batrivno stopi v njo, zato ka zna, čiravno je voda mrzla, pa je zdrava. Čistost je snažnost, je prijetna stvar. Celö čedna živina lübi čistočo. Gledaj mačko kak se z nogami mujle, gledaj ftička, kak si čisti klün, kak si trebi perje i otresa prah. Praščič se pa vala po blati i drügi te pa lübijö nesnägo. Tem zamazanim živalim je s podoben tisto, šteri se boji spovednice. (Dale)

VSEBINA:

Dragim naročnikom	Stran 1	Skrivnost male Marjetice	Stran 14
Svetek očišč. bl. Dev. Mariji	" 2	Dühovnikovo maščüvanje	" 16
Mali greh	" 3	Delo za zjedinenje	" 18
Kak se moremo Mariji priporočati	" 5	Keško preganjanja	" 22
Svečnica	" 6	Recept za vsakšo rano	" 25
Pobožnost do presv. Srca Ježušovoga	" 6	Kak se je šatan spovedao	" 26
Zdrava Marija	" 8	Kristušovo obleko	" 28
Prisega princeza Elizabeta	" 9	Za našö mladino	" 30
Junaške sirote	" 11	Glasi iz doma i sveta	" 31
Sveti Ciril i Metod	" 13		